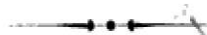

Huda ura.

Črn vihar se z gromom bije,
od obzorja gre bučanje
in se meša v moje sanje,
glas rogov nebeških vpije.

Nikdar solnce posijalo
ni na žalne mi stezice —
Z manoj jokajte, sestrice,
kar nam je še solz ostalo.

Senca oranžne vejice.

Kitajski motiv.

Minil je dan, poln truda in skrbi,
in zdaj srce ji burno zakipi,
ko se začuje lutnja k njej sladka.
In v milih sanjah je izgubljena vsa,
kot bi privel od njega glas čez plan,
ki s čistim srcem tiho misli nanj.

In skozi papirno okno zdrsne v to
oranžnih vejic senčica na njo
in po telesu nežnem ji spolzi,
poljubi ji koleno in je ni.
A ona misli nanj, ki drzno čil
raztrga tenko tkanje njenih kril.

